

# TESIS SOBRE LES TASQUES DE LA SOCIALDEMOCRÀCIA INTERNACIONAL

Rosa Luxemburg  
1915  
[www.marxists.org](http://www.marxists.org)

Un gran número de camarades de diferents parts d'Alemanya han aprovat les següents tesis, que constitueixen una aplicació del programa d'Erfurt\* als problemes contemporanis del socialisme internacional.

1- La guerra mundial ha aniquilat l'obra de quaranta anys del socialisme europeu: destruint al proletariat revolucionari com a força política; destruint el prestigi moral del socialisme; dispersant la Internacional obrera; enemistant a les diferents seccions en la lluita fratricida; lligant les aspiracions i esperances de les masses populars dels principals països capitalistes als destins de l'imperialisme.

2- Al votar a favor del pressupost de guerra i proclamar la unitat nacional, les direccions oficials dels partits socialistes d'Alemanya, França i Anglaterra (amb excepció de l'Independent Labour Party) han enfortit a l'imperialisme, induint a les masses populars a resignar-se a la misèria i horrors de la guerra, contribuint a desfermar el frenesí imperialista sense límits, a la prolongació de la massacre i l'augment del número de víctimes, i assumint la seva part de la responsabilitat per la guerra i les seves conseqüències.

3- Aquesta tàctica de les direccions oficials dels partits als països bel·ligerants, en primer terme a Alemanya, fins fa poc cap de la Internacional, constitueix una traïció als principis elementals del socialisme internacional, als interessos vitals de la classe obrera, i als interessos democràtics de tots els pobles. Amb això n'hi va haver prou per condemnar a la política socialista a la impotència inclús en aquells països on els dirigents han permès fidels als seus principis: Rússia, Sèrbia, Itàlia -amb algunes excepcions-, Bulgària.

4- Amb això n'hi ha prou per afirmar que la socialdemocràcia oficial dels països més importants ha rebutjat la lluita de classes en temps de guerra i l'ha suspès fins la fi de la mateixa; li ha garantit a la classe dominant de tots els països una demora que els permet enfortir monstruosament, a expenses del proletariat, les seves posicions econòmiques, polítiques i morals.

5- La guerra mundial no serveix als interessos polítics i econòmics de les masses populars, siguin quins siguin, ni a la defensa nacional. No és sinó el producte de la rivalitat imperialista de les classes capitalistes de diferents nacions en pugna per l'hegemonia mundial i pel monopoli de l'explotació i opressió de les zones que encara no es troben sota el taló del capital. En aquesta era d'imperialisme desfermat, ja no hi pot haver guerres nacionals. Els interessos nacionals només serveixen de pretext per posar a les masses treballadores populars sota la dominació del seu enemic mortal, l'imperialisme.

6- La política dels estats imperialistes i la guerra imperialista no poden atorgar la llibertat i

independència a una sola nació oprimida. Les nacions petites, les classes dominants de les quals són còmplices dels seus socis majors als grans estats, no són més que peons en el taulell imperialista de les grans potències, qui les utilitzen, juntament amb les seves masses treballadores en temps de guerra, com a instruments per ser sacrificats als interessos capitalistes després de la guerra.

7- Aquesta guerra mundial significa, sigui en cas de “derrota” o de “victòria”, una derrota pel socialisme i la democràcia. Qualsevol que sigui el seu resultat -exceptuant la intervenció revolucionària del proletariat- incrementa i enforteix el militarisme, els antagonismes nacionals i les rivalitats econòmiques en el mercat mundial. Accentua l'explotació capitalista i la reacció en el terreny de la política interna, fa més precària i formal la influència de la opinió pública, i redueix els parlaments a l'estat d'instruments més o menys dòcils de l'imperialisme. Aquesta guerra mundial porta el germen de futurs conflictes.

8- No pot garantir-se la pau mundial amb projectes utòpics, en el fons reaccionaris, tals com tribunals d'arbitratge conduïts per diplomàtics capitalistes, congressos diplomàtics de “desarmament”, “llibertat als mars”, abolició del dret d'arrest al mar, “Estats Units d'Europa”, una “unió aduanera per Europa central”, estats tap i demés il·lusions. Mai es podrà abolir ni pal·liar el militarisme, l'imperialisme i la guerra mentre la classe capitalista exerceixi la seva hegemonia de classe sense questionaments. La única manera de resistir amb èxit, la única manera de garantir la pau mundial, està en la capacitat combativa i en la voluntat revolucionària amb que el proletariat internacional llança el seu pes a la balança.

9- L'imperialisme, en tant que última fase i punt culminant de l'expansió de l'hegemonia mundial del capital, és l'enemic mortal del proletariat de tots els països. Però sota el seu comandament, igual que a les etapes anteriors del capitalisme, les forces del seu enemic mortal han crescut a la par de les seves. Accelera la concentració de capital, la pauperització de les classes mitjanes, el reforçament numèric del proletariat, suscita una resistència cada cop major entre les masses; intensifica, per tant, l'agudització dels antagonismes de classe. Tan en la pau com en la guerra, la lluita del proletariat com a classe ha de dirigir-se, en primer terme, contra l'imperialisme. Pel proletariat internacional, la lluita contra l'imperialisme és, a la vegada, la lluita pel poder, l'arreglament final de comptes entre el capitalisme i el socialisme. El proletariat internacional realitzarà l'últim objectiu del socialisme només si s'oposa constantment a l'imperialisme, si fa de la consigna “guerra a la guerra” el nord i guia de la seva política en l'acció; i sota la condició de desplegar totes les seves forces i mostrar-se disposat, amb el seu coratge i heroisme, a realitzar-la.

10- En aquest marc, la tasca més important del socialisme en l'actualitat consisteix en reagrupar al proletariat de tots els països en una força revolucionària viva; convertint mitjançant una poderosa organització internacional, amb una única concepció de les seves tasques i interessos i una única tàctica universal apta per l'acció política, tan en la pau com en la guerra, en el factor decisiu de la vida política: així podrà complir la seva missió històrica.

11- La guerra ha aixafat a la Segona Internacional. La seva ineficàcia ha quedat demostrada amb la seva incapacitat per impedir la segmentació de les seves forces darrere les fronteres nacionals en època de guerra, i dirigir al proletariat de tots els països en una sola tàctica i un sol accionar comú.

12- En vista de que els representants oficials dels partits socialistes dels principals països han traït els objectius i interessos de la classe obrera; en vista de que s'han passat del camp de la Internacional obrera al camp polític de l'imperialisme, constitueix una necessitat vital pel socialisme crear una nova Internacional obrera, que prengui a les seves mans la direcció i coordinació de la lluita revolucionària de classes contra l'imperialisme mundial.

Per complir la seva missió històrica, el socialisme ha de guiar-se pels següents principis:

1- La lluita de classes contra les classes dominants dins de les fronteres dels estats burgesos, i la solidaritat internacional dels obrers de tots els països, són dues normes de vida, inherents a la lluita de classe obrera, i d'importància històrica mundial per la seva emancipació. No hi ha socialisme sense solidaritat proletària internacional, i no hi ha socialisme sense lluita de classes. El renunciament a la lluita de classes i a la solidaritat internacional per part del proletariat socialista, tan en la pau com en la guerra, equival al suïcidi.

2- L'activitat del proletariat a tots els països, tan en la pau com en la guerra, ha de posar-se a l'altura de la seva tasca suprema: la lluita contra l'imperialisme i la guerra. L'activitat parlamentària i sindical, com qualsevol altra del moviment obrer, ha de subordinar-se a aquest fi, de manera que el proletariat de cada país s'oposi de la manera més taxativa a la seva burgesia nacional, perquè la oposició política i espiritual que els separa sigui en tot moment el problema més important, i es subratlli i practiqui la solidaritat proletària internacional.

3- El centre de gravetat de la organització del proletariat com a classe és la Internacional. La Internacional decideix en temps de pau la tàctica que han d'adoptar les seccions nacionals en qüestions de militarisme, política colonial, política comercial i la celebració del Primer de Maig i, per últim, la tàctica comú a aplicar en cas de guerra.

4- S'ha de donar prioritat a la obligació de dur a terme les decisions de la Internacional. Les seccions nacionals que no s'enquadrin dins d'aquests principis queden fora de la Internacional.

5- La posada en marxa de les files del proletariat de tots els països és decisiva en les lluites contra l'imperialisme i la guerra.

Així, la tàctica principal de les seccions nacionals apunta a capacitar a les masses per l'acció política i la iniciativa resolta per assegurar la cohesió internacional de les masses en l'acció; construir les organitzacions polítiques i sindicals de manera tal que, pel seu intermig, es garanteixi en tot moment la col·laboració ràpida i efectiva de totes les seccions, i de forma que la voluntat de la Internacional es vegi materialitzada en l'acció per la majoria de les masses obreres del món.

6- La missió immediata del socialisme és l'alliberament espiritual del proletariat de la tutela de la burgesia, que s'expressa a través de la influència de la ideologia nacionalista. Les seccions nacionals han de denunciar a la premsa i al parlament que la paraula buida del nacionalisme és un instrument de la dominació burgesa. La única defensa de la veritable independència nacional és la lluita de classes revolucionària contra l'imperialisme. La pàtria obrera, a la defensa de la qual es subordina tot el demés, és la Internacional Socialista.

*\*Programa d'Erfurt: elaborat per Karl Kautsky i aprovat al congrés socialdemòcrata d'Erfurt, al 1891, en reemplaçament del de Gotha. Introdueix el concepte de "programa mínim", realitzable en el marc del capitalisme, i "programa màxim", amb objectius socialistes més llunyans. No menciona la dictadura del proletariat, i més endavant quedà clar el ple significat d'aquesta omisió.*